

Sygn. akt II CSK 6/14

POSTANOWIENIE

Dnia 17 czerwca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Henryk Pietrzkowski

w sprawie z powództwa H. S.

przeciwko A. A.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 17 czerwca 2014 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powódki

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 11 czerwca 2013 r., sygn. akt I ACa [...],

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

**2. przyznaje od Skarbu Państwa - Sądu Apelacyjnego w [...]
na rzecz adw. M. S. kwotę 2700 (dwa tysiące siedemset) zł
powiększoną o podatek VAT - tytułem kosztów nieopłaconej
pomocy prawnej udzielonej pozwanemu w postępowaniu
kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna ukształtowana została w przepisach kodeksu postępowania cywilnego jako nadzwyczajny środek zaskarżenia o szczególnym charakterze, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa i jednolitości wykładni, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarzania orzeczeń nie satysfakcjonujących stron. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie. Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Realizacji tego celu służy instytucja przysądu ustanowiona w art. 398⁹ k.p.c. Zakres przeprowadzanego w jej ramach badania ograniczony jest do kontroli, czy w sprawie występują przewidziane w art. 398⁹ § 1 pkt 1 - 4 k.p.c. okoliczności uzasadniające przyjęcie skargi do rozpoznania. Zawarte w art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaganie uzasadnienia tych okoliczności zostaje spełnione, jeśli skarżący wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Pełnomocnik powódki H. S. w skardze kasacyjnej wniesionej od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 11 czerwca 2013 r. oparł wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania na przesłance wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Szczegółowa analiza uzasadnienia wniosku nie pozwala na stwierdzenie, że powołana przesłanka została wykazana.

Zgodnie z ustaloną linią orzecznictwa powołanie się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego jako przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wymaga wskazania problemu o charakterze abstrakcyjnym, nierozstrzygniętego w dotychczasowym orzecznictwie i wymagającego pogłębionej wykładni (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 2 października 2001 r., I PKN 129/01, OSNP 2003, nr 18, poz. 436). Skarżący powinien to zagadnienie sformułować oraz przedstawić argumentację jurydyczną

uzasadniającą tezę o możliwości rozbieżnych ocen prawnych w związku ze stosowaniem przepisów, na tle których zagadnienie powstało. Zagadnienie to powinno być nadto „istotne” z uwagi na wagę przedstawionego przez skarżącego problemu interpretacyjnego dla systemu prawa. Skoro jednak skarga kasacyjna wnoszona jest w konkretnej sprawie, to zarówno charakter zgłoszonego w niej roszczenia, jak i ustalony przez sądy *meriti* stan faktyczny, którym Sąd Najwyższy jest związany (art. 398³ § 3 i art. 398¹³ § 2 k.p.c.), musi pozostawać w związku z przedstawionym przez skarżącego zagadnieniem prawnym i pozwalać na jego rozstrzygnięcie.

Wywody przedstawione przez skarżącą nie spełniają tych wymagań. Należy zauważyć, że zagadnienie sformułowane w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania zostało oparte na hipotetycznym stanie faktycznym, nie zaś na tym, który został ustalony przez Sąd Apelacyjny. Z ustaleń tych, którymi Sąd Najwyższy jest związany, jako że w skardze kasacyjnej nie przedstawiono zarzutów naruszenia prawa procesowego (art. 398¹³ § 2 k.p.c.), nie wynika, aby dokonana na rzecz pozwanego darowizna wyczerpywała cały majątek powódki. Z ustaleń Sądu Apelacyjnego wynika bowiem, że wartość darowizny wynosiła 120.000 PLN, a w chwili dokonania tej darowizny w majątku powódki istniała wierzytelność 210.000 USD. Skoro skarga nie została oparta na podstawie naruszenia przepisów postępowania i skarżący nie wykazał, że wskutek uchybień procesowych ustalony stan faktyczny sprawy nie mógł stanowić podstawy dokonanej przez Sąd Apelacyjny wykładni przepisów prawa materialnego, to twierdzenia skarżącego należało zakwalifikować jako niedopuszczalną w postępowaniu kasacyjnym polemikę z dokonanymi w sprawie ustaleniami faktycznymi.

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.)

Na wniosek pozwanego zawarty w odpowiedzi na skargę kasacyjną Sąd Najwyższy orzekł o kosztach postępowania kasacyjnego na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c., art. 108 § 1 k.p.c., art. 122 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. i art. 398²¹ k.p.c.

[aw]